

Arrest

nr. 222 504 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en die verklaren allen van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 juli 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze

aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 januari 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

O(…), I(…), geboren te (…) op (…), (R.R.nr. (…)) O.V.nr. (…)

+ partner:

G(…), S(…), geboren te (…) op (…), (R.R.nr. (…)) O.V.nr. (…)

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

G(…), E(…), geboren te (…) op (…), 2011 (R.R.nr. (0) (…)) O.V.nr. (…)

G(…), Er(…), geboren te Antwerpen op (…). 2014 (R.R.nr. (…)) O.V.nr. (…)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (…)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 27.07.2018, en tevens ingediend op 27.07.2018 (datum vermeld in het attest van inontvangstname, bijlage 3), gevolgd door een positieve adrescontrole op 18.08.2018, waarvoor op een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 22.08.2018,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de scholing van hun minderjarige kinderen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, wordt immers enkel gekeken of deze elementen al dan niet een terugkeer belemmeren.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer verklaarde op 16.08.2006 in België te zijn aangekomen.

Aan hem werd een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV) betekend, met een geldigheidsduur tot 06.10.2007.

Pas geruime tijd later, op 30.07.2008 verklaarde hij zich kandidaat vluchteling. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) weigerde op 09.10.2008 om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en weigerde eveneens om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Deze beslissing werd hem op 10.10.2008 betekend. Het beroep van de betrokkene bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) werd op 24.12.2008 verworpen.

Op 19.02.2009 werd hij opnieuw het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, voorzien van een termijn van 15 dagen, hem betekend dd. 27.02.2009

Op 15.02.2011 werd hij vervolgens het voorwerp van een BGV met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Deze beslissing werd hem dezelfde dag betekend. De verzoeker diende beroep in bij de RVV doch dit beroep werd op 26.04.2011 verworpen.

Op 21.03.2011 werd hij evenwel vrijgesteld met nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten van 21.03.2011 tot 20.04.2011.

Op 14.10.2014 werd hij nog eens het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, geldig tot 13.11.2014.

Mevrouw bekwam een visum kort verblijf type C, geldig van 26.10 tot 10.12.2007.

Op 11.12.2009 zou ze naar eigen zeggen zijn aangekomen in België.

Op 21.12.2009 verklaarde zij zich kandidaat vluchteling. Op 25.10.2010 weigerde het CGVS om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en weigerde eveneens om aan haar subsidiaire bescherming

te verlenen. De kennisgeving volgde op 26.10.2010. Haar beroep bij de RVV werd op 18.01.2011 verworpen.

Op 11.02.2011 werd zij het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies met een termijn van 7 dagen, betekend dd. 15.02.2011.

Op 14.10.2014 werd zij nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, geldig tot 13.11.2014.

Op 17.01.2017 werd er wat haar betreft een inreisverbod van 3 jaar, bijlage 13 sexies, genomen en een BGV met vasthouding met het oog op verwijdering, bijlage 13 septies, dat dezelfde datum werd betekend.

Naast de asielaanvragen, hebben de betrokkenen hun toevlucht genomen tot meerdere procedures, nml.

- Mijnheer diende een aanvraag in op grond van Art. 9 §3 dd. 07.12.2006 man. Op 30.07.2007 werd deze verblijfsaanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing.

- Daarop volgden 3 procedures op grond van Art. 9 ter op:

1/- 15.03.2011 op naam van mevrouw, waarvoor op 12.04.2011 een onontvankelijke beslissing werd genomen,

2/- 25.05.2011 voor het hele gezin, waarvoor op 20.06.2011 een onontvankelijke beslissing werd genomen, betekend dd. 07.07.2011,

3/- 27.11.2015 voor het hele gezin, waarvoor op 10.02.2016 opnieuw een onontvankelijke beslissing werd genomen, gevolgd door een BGV, de bijlage 13 voorzien van een termijn van 7 dagen, hen betekend dd. 10.03.2016.

- Daarnaast hebben de verzoekers samen 9 verzoekschriften op grond van Art. 9 bis aanhangig gemaakt op:

1/- op 06.06.2008 & 15.10.2009 op naam van mijnheer, dat op 09.09.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing, gevolgd door een BGV, de bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 26.10.2010.

2/- opgesteld 26.01.2011 en ingediend 21.02.2011 op naam van mijnheer. Desbetreffende dient een afstand van het geding vastgesteld te worden.

3/- opgesteld op 28.02.2011 voor mevrouw. Desbetreffende dient een afstand van het geding vastgesteld te worden.

4/- opgesteld op 28.03.2011 en ingediend dd. 05.04.2011 voor het hele gezin. Deze aanvraag werd op 27.03.2012 onontvankelijk verklaard. En opnieuw werden de verzoekers het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, betekend dd. 12.04.2012. Hun beroep bij de RVV tegen het BGV werd op 05.10.2012 verworpen, terwijl hun beroep tegen de onontvankelijke beslissing op 08.11.2012 werd verworpen.

5/- op 18.07.2014 voor het hele gezin. Op 24.09.2014 werd ten aanzien van deze verblijfsaanvraag een onontvankelijke beslissing genomen, voorzien van een BGV, de bijlage 13, met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 14.10.2014.

6/- 30.12.2014 voor het hele gezin. Op 09.03.2015 werd deze aanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing en het BGV, de bijlage 13 termijn, met een termijn van 0 dagen, hen betekend dd. 28.03.2015.

7/- op 05.10.2015. Deze aanvraag werd op 03.11.2015 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, de bijlage 42, wegens niet betaling van het rolrecht, hen betekend dd. 03.11.2015.

8/- op 15.06.2016 voor het hele gezin. Deze aanvraag leidde op 16.09.2016 tot een onontvankelijke beslissing met BGV van 0 dagen en een administratieve geldboete wegens irregulier verblijf, hen betekend dd. 06.10.2016.

Hun beroep tegen deze beslissing werd op 27.02.2017 verworpen door de RVV. De administratieve geldboete werd effectief betaald.

9/- op 27.07.2018. Huidige aanvraag is aldus de 9de op rij!

De betrokkenen wijzen nu op hun lang ononderbroken en ten dele legaal verblijf in België, op hun in België geboren jonge kinderen die enkel België kennen als hun thuisland, op de scholing van hun kinderen, en hun rechten vervat in art. 3, 4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, alsook op hun vrees voor de onderbreking van het schooljaar, waarbij ze bovendien het proportionaliteitsbeginsel en art. 8 EVRM aanhalen.

Zoals uit het hier bovenstaande blijkt, hebben de betrokkene nochtans de duur van hun lang verblijf volledig aan zichzelf te danken, door het aanspannen van tal van procedures, waarbij er niet één tot een gunstig gevolg heeft geleid. Op geen enkel moment van hun verblijf, werden ze gemachtigd tot verblijf. Ze hebben de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, telkens weer moedwillig naast zich

neergelegd en hebben zich verder in de illegaliteit genesteld op ons grondgebied. Zodoende pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen hun recht op onderwijs niet werd ontzegt, ondanks de verblijfssituatie waarin ze door hun ouders werden gebracht. Nergens uit blijkt dat deze kinderen hun scholing niet zouden kunnen verder zetten in hun thuisland. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te vestigen. Ze wisten dat de scholing van hun kinderen slechts een tijdelijke oplossing was, in afwachting van een beslissing inzake hun verzoek om internationale bescherming. Hun kinderen zijn hun scholing dit schooljaar trouwens nog maar eens gestart tijdens irregulier verblijf. Derhalve kan het argument inzake de onderbreking van het schooljaar niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Nergens blijkt een schending van het Kinderrechtenverdrag. Het is in het belang van de nog zeer jonge kinderen dat zij hun ouders volgen wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts wijzen de verzoekers erop dat er geen Belgische ambassade is in Kosovo. De betrokkenen dienen zich richten tot de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije. Ze beweren dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is. De voorwaarden gelden echter voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar ze geen buitengewone omstandigheden aantonen.

Niets verhindert hen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetgeving.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat mijnheer reeds het voorwerp werd van een Proces-verbaal nr. AN. (...)11 betreffende diefstal.

De overige elementen, aangebracht in de rubriek met de titel "3. Ten gronde: lange verblijfs-, asiel- en regularisatieprocedure, duurzame lokale verankering in België, schoolgaande kinderen en prangende humanitaire situatie," waaronder

- hun in België geboren kinderen en de Richtlijn 2008/115/EG,
- het lange ononderbroken verblijf en de tal van verblijfsprocedures,
- de scholing van hun kinderen met verwijzing naar de nota van het kruispunt migratie dd. 23.05.2017 en het RVV arrest nr. 181.193 dd. 24.01.2017 met inroeping van het gelijkheidsbeginsel en art. 8 EVRM en art. 3, 4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind,
- hun werkbereidheid en elementen van tewerkstelling,
- hun vrienden – en kennissenkring,
- haar deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie,
- hun kennis van de Nederlandse taal,
- de vestiging van hun centrum van belangen in België,
- de afwezigheid van een band met Kosovo,
- de vrees voor een terugkeer niet alleen omwille van de politieke redenen maar ook omdat haar familie een som van 7000 euro had ontvangen om haar aan een belangrijk persoon uit te huwelijken en zij nu vreest voor wraakacties,
- de afwezigheid van belangen in Kosovo, hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag echter onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op deze elementen."

1.3 Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen anderzijds eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. De tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroepen zijn gekend onder de rolnummers 230 539 en 229 746.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zetten in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Verzoekers hadden als een zelfstandige buitengewone omstandigheid ook opgeworpen dat er in Kosovo geen Belgische ambassade was en zij zich moeten richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije. Zij hadden hierbij vermeld dat zij dan een visum dienden te bekomen voor Bulgarije, wat administratief quasi onmogelijk is in Kosovo, dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken zodat een reis naar Bulgarije niet mogelijk is, dat zij bovendien Kosovo destijds ontvlucht zijn, wat een probleem zou geven om in Kosovo terug te keren of er te verblijven, dat zij reeds 11 jaar, respectievelijk 9 jaar in België verblijven wat maakt dat zij geen banden meer hebben met Kosovo, dat hun kinderen in België geboren waren en nooit in Kosovo waren geweest.

Het enige motief dat de bestreden beslissing in dit kader geeft is: die ‘voorwaarden gelden echter voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen.’

Een eenvoudige lezing van dit motief leert dat de beslissing een louter sofisme, mintens een kringredenering hanteert en de logica geweld aan doet; verzoekers hadden vermelde omstandigheid van afwezigheid van ambassade precies als buitengewone omstandigheid ontwikkeld, terwijl het motief stelt dat het geen buitengewone omstandigheid is ‘daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen’.

Begrijpe wie kan.

Verder is het geen motief dat dit voor al hun landgenoten geldt; dit motief is niet terzake; de ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit ‘al hun landgenoten’ maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekers, met name hun lang verblijf buiten Kosovo, hun politieke moeilijkheden in Kosovo, hun financiële situatie en het gegeven dat het gaat om een gezin met twee minderjarige kinderen, maar ook het gegeven dat zij een visum voor Bulgarije voor het ganse gezin zouden moeten bekomen.

Het motief gaat in die zin niet op.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Verzoekende partij toont niet aan dat bepaalde elementen, zoals ingeroepen in haar aanvraag, zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing, doch geeft aan het niet eens te zijn van de beoordeling van de door haar ingeroepen omstandigheden, daar die volgens haar wel degelijk beschouwd moeten worden als buitengewone omstandigheden.

(...)

Waar verzoekster opnieuw dezelfde elementen aanhaalt als diegene die zij in haar aanvraag heeft ingeroepen, dient opgemerkt dat hieromtrent uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

(...)

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat van de aanvraag van 27 juli 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet enkel de eerste bladzijde terug te vinden is in het (omvangrijke) administratief dossier. De verzoekende partijen geven de betrokken aanvraag echter weer in hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de aanvang van deze weergegeven aanvraag alleszins overeenkomt met de pagina van de aanvraag die in het administratief dossier te vinden is. Ook wordt in een *“synthese-nota aangevat dd. 11.12.2018”* die zich in het administratief dossier bevindt, verkort opgelijst welke elementen door de verzoekende partijen werden ingeroepen in hun aanvraag. Deze elementen blijken tevens (op een uitgebreidere wijze) uit de aanvraag zoals weergegeven door de verzoekende partijen in hun huidige verzoekschrift. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de aanvraag van 27 juli 2018 om machtiging tot verblijf, zoals deze is weergegeven in het huidige verzoekschrift, niet zou overeenstemmen met de aanvraag zoals deze daadwerkelijk werd ingediend door de verzoekende partijen. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij ook geenszins te kennen dat de in het verzoekschrift weergegeven aanvraag van 27 juli 2018 niet zou overeenstemmen met de daadwerkelijk ingediende aanvraag.

De verzoekende partijen richten zich in het tweede punt van het derde onderdeel van hun enig middel tegen de motivering van de bestreden beslissing die betrekking heeft op de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo, waardoor zij zich tot de Belgische ambassade in Sofie, Bulgarije zouden moeten richten. Zij geven aan dat zij in hun aanvraag van 27 juli 2018 om machtiging tot verblijf hebben vermeld dat zij een visum zouden moeten bekomen voor Bulgarije, wat administratief *quasi* onmogelijk zou zijn in Kosovo, en dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken, zodat een reis naar Bulgarije niet mogelijk zou zijn. Ook stellen zij dat zij hebben aangevoerd dat zij Kosovo destijds ontvlucht zijn, wat een probleem zou geven om in Kosovo terug te keren of er te verblijven, dat zij reeds elf respectievelijk negen jaar in België verblijven, wat maakt dat zij geen banden meer hebben met Kosovo, en dat hun kinderen in België geboren zijn en nooit in Kosovo zijn geweest. De

verzoekende partijen wijzen erop dat de bestreden beslissing in dit kader een kringredenering hanteert en de logica geweld aandoet, dat zij deze omstandigheid van afwezigheid van ambassade precies als buitengewone omstandigheid hebben ontwikkeld, terwijl het motief stelt dat het geen buitengewone omstandigheid is, daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen. Ook voeren de verzoekende partijen aan dat het motief dat dit voor al hun landgenoten geldt niet ter zake doet, omdat de ingeroepen omstandigheid moet worden beoordeeld, niet vanuit 'al hun landgenoten', maar vanuit de specifieke individuele omstandigheden van de verzoekende partijen, met name hun lang verblijf buiten Kosovo, hun politieke moeilijkheden in Kosovo, hun financiële situatie en het gegeven dat het gaat om een gezin met twee minderjarige kinderen, maar ook het gegeven dat zij een visum voor Bulgarije voor het ganse gezin zouden moeten bekomen. De verzoekende partijen besluiten dat het motief in die zin niet opgaat.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde met betrekking tot het ingeroepen element van de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en het zich moeten wenden tot de Belgische ambassade in Sofie, Bulgarije het volgende overweegt: *“Voorts wijzen de verzoekers erop dat er geen Belgische ambassade is in Kosovo. De betrokkenen dienen zich richten tot de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije. Ze beweren dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is. De voorwaarden gelden echter voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar ze geen buitengewone omstandigheden aantonen.”*

Vervolgens kan de Raad slechts samen met de verzoekende partijen vaststellen dat de gemachtigde een kringredenering hanteert en niet concreet ingaat op de specifiek door de verzoekende partijen in hun aanvraag van 27 juli 2018 om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen in dit verband.

De verzoekende partijen hebben er in de voormelde aanvraag inderdaad op gewezen dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije moeten doen, want dat er in Kosovo geen Belgische ambassade aanwezig is en het diplomatiek kantoor in Pristina niet bevoegd zou zijn voor aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen.

Verder hebben de verzoekende partijen er inderdaad op gewezen dat zij een visum zouden moeten bekomen om Bulgarije legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen. Zij hebben daarbij gewezen op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Bulgarije, die gepaard gaat met heel wat administratief werk, financieel niet haalbaar is. Vervolgens hebben zij, zoals ook aangegeven in het huidig verzoekschrift, gewezen op het feit dat zij Kosovo in 2006 (de eerste verzoekende partij) en 2009 (de tweede verzoekende partij) ontvlucht zijn, op hun verblijf van elf respectievelijk negen jaar in België en het gebrek aan banden met Kosovo. Daarnaast hebben zij gewezen op de relatief jonge leeftijd van de in België geboren kinderen en hun rechten vervat in een aantal bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991.

De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing vooreerst op het feit dat *“de voorwaarden”* voor al hun landgenoten gelden. Het is niet duidelijk of de gemachtigde hiermee slechts doelt op het feit dat alle Kosovaren zich tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije moeten richten, of tevens op het feit dat zij een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden. De gemachtigde verwijst immers naar de aangehaalde visumvereiste met de inleidende zinsnede *“ze beweren”*. Anderzijds blijkt uit de betrokken motivering op zich niet dat de gemachtigde zou betwisten dat het bekomen van een visum voor Bulgarije vereist is om aldaar een verblijfsmachtiging op grond van de vreemdelingenwet te kunnen aanvragen. Wat er ook van zij, de gemachtigde concludeert uit het gegeven dat *“de voorwaarden”* voor alle landgenoten van de verzoekende partijen gelden, dat er voor de verzoekende partijen geen uitzondering kan worden gemaakt, *“daar ze geen buitengewone omstandigheden aantonen”*. De verzoekende partijen kunnen echter gevolgd worden waar zij stellen dat dit een kringredenering betreft. Het ingeroepen element is volgens de gemachtigde immers geen buitengewone omstandigheid, omdat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aantonen, waardoor geen uitzondering voor hen kan gemaakt worden op voorwaarden die voor alle Kosovaren gelden. Nergens zet de gemachtigde echter uiteen waarom de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen, op grond waarvan het volgens hen financieel en materieel onmogelijk is om een visum in

Kosovo aan te vragen om zich naar Bulgarije te kunnen begeven en tevens om de reis naar Bulgarije met het hele gezin te maken, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. De loutere verwijzing dat “de voorwaarden” gelden voor alle Kosovaren kan niet als een afdoende motivering worden beschouwd. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag van 27 juli 2018 immers niet louter algemeen aangehaald dat zij als Kosovaren de verblijfsaanvraag in Sofie, Bulgarije zouden moeten doen, maar tevens specifiek uiteengezet waarom dit voor hen financieel en materieel onmogelijk zou zijn. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

De verzoekende partijen voeren dan ook terecht aan dat de bestreden beslissing, met betrekking tot deze als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen van de aanvraag van 27 juli 2018, geen afdoende motivering bevat, zodat een schending van de formele motiveringsplicht voorligt.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat bepaalde in de aanvraag ingeroepen elementen bij het nemen van de bestreden beslissing zouden zijn veronachtzaamd en daarentegen slechts aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Daarnaast geeft zij aan dat omtrent de in de aanvraag en het huidige verzoekschrift opnieuw aangehaalde elementen uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat hij hoger precies heeft vastgesteld dat een afdoende motivering ontbreekt met betrekking tot de door de verzoekende partijen in hun aanvraag van 27 juli 2018 als buitengewone omstandigheid ingeroepen element met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en hun financiële en materiele onmogelijkheid om zich tot de bevoegde ambassade te Sofie, Bulgarije te wenden. Op dit onderdeel van het enig middel gaat de verwerende partij echter niet concreet in, zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE